

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **B. T. H.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem Chu Van An, Hanoj, Vietnamská socialistická republika, adresa pro doručování Ministerstvo zahraničních věcí, se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2017, čj. 2993/2017-HANOI-IV, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 8. 2018, čj. 22 A 159/2017-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“) žalobou domáhal zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí žalovaného (označeného jako „záznam o usnesení“), kterým byla jeho žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny posouzena jako nepřijatelná podle § 169h odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož v něm chybí konkrétní důvody, proč žalovaný rozhodl tak, jak rozhodl. Zároveň se rozhodnutí opírá o nepravdivá tvrzení. Krajský soud se s žalobcovými

pokračování

námitkami ztotožnil a shora označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Rozsudek krajského soudu považuje za nezákonný, neboť soud nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti usnesení o nepřijatelnosti, potažmo otázku nároků kladených na odůvodnění takového usnesení. Předpoklad soudu, že napadené usnesení o nepřijatelnosti je přezkoumatelným právním aktem, je nesprávný. Záměrem zákonodárce totiž zjevně bylo nepřipustit přezkum aktu, kterým zastupitelský úřad deklaruje nesplnění základních podmínek pro přijatelnost žádosti o pobytové oprávnění. Tomu odpovídá i skutečnost, že podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců není v případě nepřijatelné žádosti řízení zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána. Účelem takto koncipovaného ustanovení bylo umožnit zastupitelskému úřadu reagovat bezprostředně po obdržení žádosti na zjevnou skutečnost, která bez potřeby dalšího zkoumání nedovoluje žádost dále zpracovávat. Konkrétně ve vztahu k situaci ve smyslu § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se jedná o prosté zjištění, že cizinec si předem nesjednal termín pro podání žádosti způsobem, který zákon předvídá. Takto zvolená konstrukce *a priori* vylučuje, aby akt, kterým se deklaruje nepřijatelnost, splňoval náležitosti obvykle kladené na přezkoumatelnost, jak jsou uvedeny v citované pasáži napadeného rozsudku. Žadatel však není zbaven veškeré ochrany před svévolným nezákonným postupem zastupitelského úřadu, neboť může využít žaloby na nezákonný zásah.

[3] Pokud by usnesení vydané podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců bylo přezkoumatelným aktem, což není, bylo by třeba pro něj stanovit odlišná kritéria anebo jejich hodnocení. V takovém případě by bylo toto ustanovení třeba chápat jako *lex specialis* k § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“). Za naplnění požadavku na odůvodnění za účelem přezkoumatelnosti by bylo nezbytné považovat pouhé sdělení důvodu spočívajícího v absenci sjednání termínu podání žádosti. Proto by bylo nutno jako dostatečné považovat odůvodnění, že žadatel nesplnil požadavek podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy postupovat tak, jak učinil stěžovatel. Proto by měl kasační soud napadený rozsudek zrušit pro nesprávné posouzení právní otázky.

[4] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud po přezkoumání formálních náležitostí kasační stížnosti shledal, že je podána řádně a včas, neboť byla podána v zákonné lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)] a oprávněnou osobou, jelikož stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Podle Nejvyššího správního soudu neexistují překážky, které by bránily projednání věci.

[6] Soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Nejprve je nutno zabývat se povahou usnesení, které žalobce u krajského soudu napadl. K námitce stěžovatele, že usnesení o nepřijatelnosti žádosti o dlouhodobý pobyt nepředstavuje přezkoumatelný akt, odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj dřívější rozsudek ze dne 16. 5. 2018, čj. 6 Azs 82/2018-19, č. 3744/2018 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí již zdejší soud vyslovil, že „soudnímu přezkumu podléhá usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť autoritativně a závazně určuje, že řízení o žádosti o povolení k pobytu či dlouhodobé vízum nebylo zahájeno a na tuto žádost se hledí, jako by nebyla podána – s konečnou platností tedy rozhoduje o osudu této žádosti.“ Obdobný závěr vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, čj. 1 Azs 26/2018-37, a dále v rozsudcích ze dne 12. 7. 2018, čj. 9 Azs 123/2018-26, případně ze dne 11. 9. 2018, čj. 6 Azs 192/2018-27. Ani v nyní projednávané věci není na místě se od této konstantní judikatury odklonit a posoudit povahu usnesení vydávaného na základě § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jako zásah, jak navrhuje stěžovatel. Usnesení vydané stěžovatelem tedy představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a jako takové podléhá soudnímu přezkumu. Stěžejní námitka stěžovatele, na které vystavěl podstatu své argumentace v kasační stížnosti, tedy není důvodná a jeho přesvědčení o ochraně práv žadatele prostřednictvím zásahové žaloby již zdejší soud opakovaně vyvrátil.

[8] Nejvyšší správní soud pak s ohledem na okolnosti dané věci nepřisvědčil ani zbývající kasační námitce stěžovatele spočívající v tom, že pokud je napadené usnesení přezkoumatelným rozhodnutím, jedná se zde o speciální ustanovení vůči § 68 odst. 3 správního řádu.

[9] Otázkou požadavků na odůvodnění a v návaznosti na to i předpoklady na soudní přezkoumatelnost usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře zabýval. V první řadě je třeba v této souvislosti poukázat na závěry plynoucí z rozsudku ze dne 15. 8. 2018, čj. 4 Azs 150/2018-35. Z něho výslovně plyne, že „[p]rávě podle citovaného rozsudku šestého senátu (výše uvedený rozsudek zdejšího soudu, sp. zn. 6 Azs 82/2018, pozn. NSS) se v případě usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na jeho dopad do práv cizince i s ohledem na formální náležitosti tohoto úkonu. S ohledem na to je třeba trvat i na požadavku na řádné odůvodnění takového usnesení.“ Na takto vysloveném požadavku na řádné odůvodnění daného rozhodnutí (usnesení o nepřijatelnosti žádosti) je třeba setrvat i v nyní projednávané věci, a to bez ohledu na argumentaci stěžovatele, podle níž se tento typ usnesení vydává mimo správní řízení *stricto sensu*, neboť to není na základě § 169h odst. 3 věty druhé v důsledku nepřijatelnosti vůbec zahájeno. K tomu lze toliko stručně poznamenat, že i samotný správní řád předpokládá vydávání usnesení bez zahájeného správního řízení (např. v případě odložení věci dle § 43 správního řádu), aniž by u takového typu rozhodnutí stanovil odlišné požadavky na jeho náležitosti.

[10] S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že i odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců musí splňovat alespoň minimální standard přezkoumatelnosti ze strany správního soudu. Otázce, jaké jsou minimální požadavky na odůvodnění takového usnesení, se v návaznosti na shora citovanou judikaturu Nejvyšší správní soud dále věnoval v rozsudku ze dne 21. 11. 2018, čj. 6 Azs 289/2018-21. Vyslovil zde závěr, podle něhož pro soudní přezkum rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti o udělení víza či povolení k pobytu podle § 169h zákona o pobytu

pokračování

cizinců postačí, jsou-li v něm vymezeny zákonné důvody, pro něž příslušný správní orgán vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou. Jak zde výslovně uvedl: „*Stěžovatel tedy učinil výrok usnesení ‘žádost je nepřijatelná’ na základě toho, že si žalobkyně předem nesjedнала termín k jejímu podání a nepodala ji osobně. Takové odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud vzhledem ke specifické povaze usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle §169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců za zcela dostatečné. Stěžovatel přesvědčivě namítl, že neexistují žádné další okolnosti, které by bylo možné do odůvodnění takového rozhodnutí zahrnout. Žalobkyně si totiž buď termín k podání žádosti předem sjedнала, či nikoli. Stejně tak žádost buď podala, nebo nepodala osobně. Jde o skutečnosti, které jsou zřejmé již při podání žádosti, žalobkyně se k nim nemusela nijak vyjadřovat a stěžovatel v tomto směru nevedl žádné dokazování. Stěžovatel tedy nemá co do usnesení o nepřijatelnosti žádosti uvést jiného, než že žalobkyně si termín k podání žádosti předem nesjedнала a nepodala ji osobně. (...) Ostatně v nyní projednávané věci žalobkyně namítala (...), že nebyla povinná si osobní termín k podání žádosti sjednat a že žádost podala osobně. K posouzení těchto námitek však krajský soud nepotřebuje, aby stěžovatel své rozhodnutí podrobněji odůvodnil.*“

[11] Od výše citovaných závěrů, které Nejvyšší správní soud vyslovil ke kasační stížnosti téhož stěžovatele, není důvod se odchýlovat ani v nyní projednávané věci (byť argumentačně byla kasační stížnost jinak koncipovaná, neboť v nyní projednávané věci se námítka z většiny týkají výše vypořádané otázky, zda je usnesení o nepřijatelnosti žádosti vůbec z povahy věci soudně přezkoumatelným rozhodnutím). Pokud jsou okolnosti při podání žádosti skutkově i právně natolik jednoznačné (jako tomu bylo v případě citovaného rozsudku sp. zn. 6 Azs 289/2018), jistě není s ohledem na možnou soudní přezkoumatelnost usnesení o nepřijatelnosti nutno formálně lpět na požadavcích na detailní odůvodnění takového usnesení, jak plynou z § 68 odst. 3 správního řádu. Na druhou stranu ovšem nelze závěry citovaného rozsudku paušalizovat a bez dalšího vycházet vždy z toho, že soudně přezkoumatelné bude v podstatě jakékoliv usnesení o nepřijatelnosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců, pokud naplní požadavek spočívající v uvedení (byť obecného) zákonného důvodu nepřijatelnosti. Jak výslovně plyne z výše citovaného rozsudku šestého senátu, jeho závěry se týkají situace, kdy fakticky do odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti již nelze uvést nic dalšího. Za takové situace předtištěné (formulářové) důvody nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jistě mohou dostačovat.

[12] Usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je usnesením, které se pouze poznamenává do spisu ve smyslu § 76 odst. 5 správního řádu. Tato odlišnost však spočívá pouze ve způsobu oznamování, nikoliv v požadavcích, které na něj z hlediska obsahu zákon klade. I tato usnesení tedy musí obsahovat odůvodnění jakožto jednu z nutných náležitostí. Odůvodňování správních rozhodnutí je základním předpokladem jejich přezkumu a má bránit svévoli v rozhodování správních orgánů. Pokud zákonodárce výslovně neuvede, že není nutno některé typy aktů vydávaných ve správním řízení odůvodňovat, je nutno aplikovat obecnou právní úpravu pro náležitosti rozhodnutí. Podle § 68 odst. 4 správního řádu odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán vyhoví v plném rozsahu všem účastníkům. Taková výjimka nicméně nemůže být v nyní projednávané věci aplikovatelná, protože posouzení žalobcovy žádosti jako nepřijatelné nelze považovat za vyhovění. Uvedených východisek si je ostatně vědom i stěžovatel, neboť napadené usnesení o nepřijatelnosti žádosti jednak obsahuje v rámci výrokové části (vedle samotného výroku o nepřijatelnosti žádosti) i předtištěné (formulářové) důvody

nepřijatelnosti, a jednak je součástí tohoto usnesení i část označená jako „odůvodnění“, v rámci níž však stěžovatel fakticky toliko obecně reprodukuje právní úpravu plynoucí z § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[13] Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom i praktického významu, kterou má pro výkon úřední činnosti stěžovatele institut usnesení o nepřijatelnosti i forma, kterou si pro jeho využití vytvořil. Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v § 169h odst. 1 (resp. odst. 3) taxativně vyjmenovává případy, za nichž lze považovat žádost o udělení dlouhodobého víza za nepřijatelnou, však nemůže sama o sobě znamenat, že nenastanou situace, v nichž bude nezbytné usnesení o nepřijatelnosti takové žádosti odůvodnit podrobněji, a to především ve vztahu ke konkrétní situaci žadatele.

[14] V nyní projednávané věci nelze přehlédnout, že stěžovatel v návaznosti na napadený rozsudek krajského soudu jen velmi stručně v závěru kasační stížnosti poukázal na to, že pokud usnesení o nepřijatelnosti žádosti je soudně přezkoumatelným rozhodnutím (ač podle něj není), „za účelem přezkoumatelnosti [by] bylo nezbytné považovat pouhé sdělení důvodu spočívajícím v absenci sjednání termínu podání žádosti.“ Neuvádí však žádné bližší argumenty, o něž by se při přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu mohl zdejší soud opřít, ani se nevypořádává s judikaturou zdejšího soudu týkající se požadavků na odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti, která již existovala v době podání kasační stížnosti (zejm. výše již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 150/2018). V dané věci je pak především třeba poukázat na skutkové okolnosti, které plynou jak ze správního spisu, tak mimo jiné i z odůvodnění usnesení stěžovatele ze dne 3. 10. 2017, čj. 2993/2017-HANOI-IV, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a současně řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno. Jak totiž plyne z odůvodnění tohoto usnesení ve spojení s obsahem správního spisu, žalobce se na zastupitelský úřad dostavil dne 1. 9. 2017 na základě registrace v systému Visapoint pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia. Předkládaná žádost však splňovala podmínky stanovené pro žádost o dlouhodobé vízum za účelem ostatní. Tuto žádost žalobce tedy stěžovatel vyhodnotil jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 1. 9. 2017, čj. 2883/2017-HANOI-III). V návaznosti na to ovšem žalobce předložil žádost další (o povolení k dlouhodobému pobytu), kterou stěžovatel opětovně vyhodnotil jako nepřijatelnou (a to usnesením čj. 2883/2017-HANOI-IV napadeným v této věci žalobou). Tyto skutkové okolnosti a jejich navazující hodnocení ze strany stěžovatele však z odůvodnění žalobou napadeného usnesení nikterak neplynou a stěžovatel je popsal právě až v odůvodnění rozhodnutí o žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.

[15] Jak již bylo výše uvedeno, závěry vyslovené ve shora citovaném rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 6 Azs 289/2018 lze nepochybně aplikovat v situacích, které z hlediska skutkového a právního nevytvářejí jakékoliv pochyby o tom, že si cizinec nesjednal termín k podání žádosti či jeho žádost nebyla podána osobně. V nyní projednávané věci však byla z hlediska skutkového situace zjevně komplikovanější, neboť zde došlo v rámci jednoho časového okamžiku ke kumulaci podání žádostí a současně ke kumulaci vydaných rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti (žádostí). Navíc, ačkoliv stěžovatel důvody nepřijatelnosti žalobcovy žádosti staví výhradně na zákonných důvodech nesjednání termínu k podání žádosti a nepodání žádosti osobně podle § 169h odst. 1 a odst. 3 zákona o

pokračování

pobyty cizinců, což by ve světle výše popsané judikatury Nejvyššího správního soudu mělo za určitých okolností jako standard přezkoumatelnosti skutečně obstát, nevypočítal se skutečností, že žalobce v rozporu se zněním záznamu o napadeném usnesení měl sjednaný termín k podání žádosti (při němž žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podal), avšak termín byl (dle údajů plynoucích ze správního spisu) zaregistrován pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia. Ze zákona o pobytu cizinců přímo a jasně nevyplývá (jak ostatně namítal už žalobce v žalobních námítkách), že je možno žádost o povolení k pobytu anebo udělení víza podat pouze na termínu sjednaném za tím sjednaným účelem (tedy nikoliv na sjednaném termínu pro podání jiného typu žádosti anebo sjednaném za jiným účelem). Ačkoliv tento požadavek prakticky vyplývá z organizace práce zastupitelského úřadu stanoveného rozdělením úředních hodin, což ostatně opakovaně schválil jako důvod pro nepřijetí žádosti v jiný čas než určený pro podávání daného typu žádosti i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2018, čj. 7 Azs 75/2018-22), nelze podání žádosti jednoho typu na termínu sjednaném k podání žádosti jiného typu za výše popsaných okolností dané věci považovat *prima facie* za „zákonný důvod“ nepřijatelnosti žádosti pro nesjednání termínu, který není pro účely soudního přezkumu třeba dále rozvádět. Jinak řečeno, pokud je například ze správního spisu zřejmé, že žadatel neměl na zastupitelském úřadě sjednaný žádný termín k podání žádosti, postačí nepochybně pro soudní přezkoumatelnost usnesení o nepřijatelnosti pouhé uvedení zákonného důvodu nesjednání termínu. Pokud byl však termín, na němž žadatel svou žádost o pobytové oprávnění anebo udělení víza podal, sjednán (byť za jiným účelem, než za jakým byla žádost nakonec podána), žadatele se dostavil na zastupitelský úřad osobně a v rámci daného termínu došlo dokonce k podání vícero žádosti, resp. vydání vícero usnesení o nepřijatelnosti, již se jedná o takovou skutkovou situaci, v níž se nelze spokojit toliko s minimálním standardem přezkoumatelnosti usnesení v podobě pouhého formulářového odkazu na zákonné důvody nepřijatelnosti s tím, že termín k podání žádosti nebyl sjednán, resp. žádost nebyla podána osobně.

[16] Pro soudní přezkoumatelnost napadeného usnesení o nepřijatelnosti žádosti o povolení k pobytu anebo udělení víza je tak za výše popsaných okolností nezbytné, aby stěžovatel v takovém usnesení blíže vysvětlil, proč nelze příslušné podání považovat za přijatelné a žádost za osobně podanou. Pokud tak neučiní, nemá správní soud odpovídající možnost zabývat se v tomto rozsahu zákonností a správností postupu zastupitelského úřadu, kupříkladu přezkumem, o kterou žádost se vlastně jedná, zda skutečně byla žádost podána na jiném než k tomu účelu sjednanému termínu, osobně apod. Z toho důvodu nelze v obdobných případech, které nejsou skutkově či právně zcela jednoznačné, setrvávat pouze na minimálním standardu odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 289/2018) spočívajícím v pouhém sdělení nesplnění zákonných požadavků pro podání žádosti. Je naopak třeba, aby zastupitelský úřad neúspěšnému žadateli (byť třeba jen stručně) sdělil, v čem konkrétně shledává důvody nepřijatelnosti v jeho situaci (např. že žádost podal v termínu, který byl v registračním systému Visapoint sjednán pro podání jiného typu žádosti anebo žádosti za jiným účelem, anebo proč nelze žádost považovat za osobně podanou; je-li podáno více žádostí, aby konkrétnější důvody nepřijatelnosti přiřadil k příslušné žádosti apod.). Zároveň je třeba, aby z takového rozhodnutí vyplývalo, proč popsané pochybení žadatele zakládá nepřijatelnost žádosti. Pouze takové odůvodnění umožňuje soudu přezkoumat usnesení o nepřijatelnosti. Je třeba opětovně zdůraznit, že požadavek jdoucí v případech nikoliv zjevných nad rámec minimálních požadavků odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti

dříve vyslovených Nejvyšším správním soudem nespočívá v potřebě rozsáhlého a podrobného odůvodnění. Je však nezbytné, aby takové odůvodnění umožňovalo přezkoumatelnost daného usnesení v rozsahu, z něhož bude správnímu soudu zřejmé, proč zastupitelský úřad tu kterou žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou, a aby nebylo možno zaměnit takto určený důvod za žádný jiný (k významu soudní přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu srov. již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23). Výše uvedené nevylučuje, aby stěžovatel pro naplnění shora nastíněných požadavků na odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti využíval případně i předem připravenou formulářovou podobu rozhodnutí. Je nicméně nutné, aby pro případ složitějších okolností věci (komplikovanější situace, než jsou ty, u nichž pro jejich jednoznačnost postačí pouhé uvedení zákonných důvodů nepřijatelnosti) i taková forma odůvodnění umožňovala individualizaci ve vztahu ke konkrétní situaci konkrétního žadatele a vymezení relevantních okolností (jak byly uvedeny výše), v důsledku čehož bude možný též řádný soudní přezkum takového rozhodnutí.

[17] Nejvyšší správní soud proto v projednávané věci neshledal důvodnou ani druhou kasační námitku uplatněnou stěžovatelem a s ohledem na okolnosti dané věci dospěl k tomu, že závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení lze akceptovat, byť některé části odůvodnění rozsudku krajského soudu, pokud jde o požadavky na odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h zákon o pobytu cizinců, bylo třeba korigovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Na základě výše uvedeného lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu s ohledem na uplatněné kasační důvody za nezákonný, proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[19] Stěžovateli nepřisluší náhrada nákladů řízení, neboť v této věci neměl úspěch, a to ani částečný. Naopak žalobci, který ve věci úspěch měl, by náhrada nákladů příslušela, avšak nepřiznává se mu z toho důvodu, že mu žádné náklady v řízení před Nejvyšším správním soudem nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. ledna 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph. D.
předseda senátu